

DE HOGNE

Op zaterdag 8 januari 2011 naar de Hogne met Willy, Tim en Björn. Eindelijk zou ik mijn nieuw materiaal, dat nu al driekwart jaar ongebruikt lag te wachten, voor het eerst gebruiken. De sneeuw was volop aan het smelten, dat belofde dus een goede waterstand.

Het weer was fijn. Niks koud : een graad of zes. Het water was wel even koud aan de pollekes, maar dat zou de pret niet kunnen drukken.

Na een honderd – tweehonderd meter stapte iedereen uit. Er waren nog verschillende vaarders en enkelen probeerden het eerste “onbevaarbare” stuk toch te varen.

Nu voor mij niet gelaten, maar volgens mij trok dat meer op “met een boot aan uw gat van de berg vallen” dan op kajakvaren. Aan mij was het dus niet besteed en de drie anderen dachten er hetzelfde over.

Achter die passage stapten we terug in. De stroming was sterk, de bedding was smal en ging ongelofelijk naar beneden. Het water vlamde over de grote blokken en toen ik Willy en Tim zag vertrekken, verdwenen zij telkens weer achter elke blok, zo diep waren die putten daarachter. Met dat te zien was mijn euforie al flink getemperd, maar wat zij deden, mocht voor mij normaal gezien ook geen probleem zijn.

Het liep echter voor geen meter en ’t ging al direct fout. Binnen de kortste keren zat ik vast.

Uitstappen, bootje draaien en tweede poging. ’t Was net een roetsjbaan bergaf. Over de blokken, in de rappels. Ik had eigenlijk niet veel controle over de zaak. De twintig jaar niets doen hadden van mij zeker geen betere vaarder gemaakt.

Willy en Tim stopten even maar ik zag niet direct een keerwater zodat ik maar verder vaarde/ploeterde tot ik een goede kans zag me langs de kant te leggen. Ik zag plots een boom in mij vaarlijn en week daarom naar rechts uit. Vanaf dan is het allemaal zo snel en tumultueus gegaan dat ik niet meer nauwkeurig kan beschrijven.

Ik ging naar rechts en sloeg om. Eskimoteren ging direct. Onmiddellijk daarna sloeg ik naar links om, maar dat kon ik direct counteren en plots lag ik terug onderste boven. Ik dreef met mijn punt vooruit, zat wat met mijn paddel in de knoop en voor dat ik die goed kreeg om te eskimoteren voelde ik mij over de stenen worden getrokken. Om niet aan mijn gezicht of aan mijn hoofd

gekwetst te geraken dacht ik dat het beter was om snel uit de boot te komen en terug in te stappen eerder dan onderste boven verder te drijven tot ik mijn paddel goed kreeg.

Dat was een serieuze misrekening.

Ik kwam uit de boot en werd direct meegesleurd. De truk om met de voeten diep vooruit, af te wachten tot ge steun voelt op de bodem of op een steen om dan af te duwen en opzij te wippen mislukte twee, drie keer. Telkens werden mijn voeten door het water weggetrokken voor ik mij kon afduwen. Het werd één en al gebuitel, gespartel terwijl ik tussendoor voelde dat ik nog over blokken werd getrokken maar vooral, bleef ik met zwemvest en al, onder water. Ik kreeg al wat adem te kort en had al wat water binnengeslikt toen ik plots mijn boot vlak voor mij zag. Ik deed een verwoede poging om hem te pakken zodat ik er kon aanhangen om boven te blijven, maar ik geraakte er niet bij en ging weer een aantal keren onder.

Ik geraakte niet aan de kant en bekaf dreef ik op mijn rug om wat te kunnen uitblazen, louter proberend mijn hoofd boven water te houden, maar zelfs dat lukte mij niet. Ik zat hevig naar lucht te happen en er vloog water mee naar binnen dat ik binnenin voelde reutelen.

Toen kwam het koele en nuchtere besef : “Dat loopt hier fout, nog een beetje en ik ben aan het verdrinken.”

En nog eens onder, en weer onder.

Lucht of geen lucht, ik moest er snel iets aan doen of het was te laat. Ik zorgde dat ik terug in zwempositie kwam en zag links voor een keerwaterke. Na een wilde, allesgevende poging lag ik tegen de kant, waar ik hondsmoe een tijdje reutelend heb liggen uithijgen.

Ik probeerde op te staan, maar dat moest in twee keer. Alles deed pijn. Mijn billen links en rechts. Mijn twee knieën. Mijn linkse voet voelde wat verstuikt aan. Mijn linkse elleboog bleek s’ avonds een bloedende schaafwonde te hebben en dat was raar want mijn jasje was niet beschadigd. Rechts achteraan een rib of ribben gekneusd.

Ik ging terug stroom op want ik dacht dat ik tijdens het drijven mijn boot tegen een blok had zien liggen, maar de mannen kwamen al aangevaren. Die konden natuurlijk hun ogen en oren niet geloven toen ik zei dat ik boot en peddel kwijt was.

Ik was zo content geweest met mijn nieuw en modern bootje maar het heeft niet mogen zijn. Ik had er geen 500 m mee gevaren en het was al weg en gelet op de waterstand en de stroming zag ik dat waarschijnlijk niet meer terug.

Enkele honderden meters verder zat het toch vast. Willy en Tim hebben het geborgen. Björn vond later ook nog mijn paddel terug.

Het materiaal had ik daarmee terug. De moreel niet, die dreef verder. Nooit ga ik nog naar de Hogne, zelfs niet om te wandelen.

Ik heb daarna twee dagen op de zetel gelegen.

Nu een week later is de meeste pijn weg, behalve aan één knie en aan mijn rib(ben?). Die doen me bij elke beweging nog herinneren aan mijn Hogne–debacle.

Maar dat zal wel verdwijnen en hopelijk ook het refrein van het liedje Little lion man van Mumford and sons dat al een week door mijn hoofd spookt :

It wasn't your fault, it was mine
And it was your heart on the line
I really fucked it up this time
Didn't I, my dear?

Didn't I.

Nonkel Gi